

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **R. N.**
státní příslušnost: X
X
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2025, č. j. OAM-599/ZA-ZA11-ZA05-2025,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Podle žalovaného ovšem žalobcova žádost nesplňovala podmínky, aby se jí mohl znovu zabývat. Soud s tímto závěrem žalovaného souhlasí.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal na konci května letošního roku opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Žádal o ni z jiných důvodů, než tomu bylo v případě jeho první žádosti z ledna 2023. Dluhy, které v Uzbekistánu měl, již splatil. Nyní odkázal na to, že občané Uzbekistánu, kteří se tam vracejí z Ukrajiny, dostávají výzvu k výsledku na policejním oddělení. Potom je navštěvují policisté. Jeden kamarád žalobce se letos v únoru vrátil do Uzbekistánu, odvezli jej na výsledky a je až do teď pořád na policii. Jakmile se žalobce vrátí do Uzbekistánu, tak též dostane výzvu na výsledky. To je důvod, proč žádá o azyl. Žádné jiné důvody nemá. Dluhy splatil.
3. Žalobce dodal, že když byl naposled v Uzbekistánu v roce 2022, tak byl na policejním oddělení. Policista jej pár hodin vyslýchal a ptal se ho, co dělal na Ukrajině. Pak ho propustili. Na otázku žalovaného, čeho konkrétně se žalobce obává v případě návratu do Uzbekistánu, odpověděl, že jeho kamarád je již tři měsíce na policii a žalobce se bojí, že ho vyslechnou kvůli tomu, že byl na Ukrajině. Uzbecký zákon zakazuje účastnit se války v jiných zemích než ve vlasti. Žalobce na Ukrajině ve válce nebyl a upřesnil, že o tom zákoně četl na internetu. Sám ho přímo neviděl a nečetl, ale jeho kamarád to četl.
4. Při seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce chtěl žalobce mezi podklady doplnit uzbecký zákon č. 154/1, který zakazuje občanům Uzbekistánu účastnit se války v zahraničí. Také chtěl zdůraznit, že se neúčastnil války na Ukrajině a ani nikde na světě. Problémy, o kterých mluvil dříve, měl jeho kamarád a nikoli on. Zdůraznil, že on žádné problémy v Uzbekistánu neměl, jen jednou byl na výsledku na policii, ale nic se mu nestalo. Přál by si tu zůstat, protože je tu bezpečno.
5. Žalovaný ovšem rozhodnutím ze dne 13. 8. 2025, č. j. OAM-599/ZA-ZA11-ZA05-2025 („rozhodnutí žalovaného“) zastavil řízení o žalobcově žádosti a shledal ji nepřipustnou, protože šlo o opakovanou žádost, která nesplňovala podmínky své přípustnosti uvedené v § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce totiž neuvedl a ani se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčily by o tom, že by mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo hrozbě vážné újmy podle § 14a.
6. V prvním řízení žalobce označil za důvod podání žádosti ekonomické důvody. Měl ve vlasti vysoké dluhy, kvůli kterým mu vyhrožoval soused. O mezinárodní ochranu tehdy požádal, aby si mohl vydělat finanční prostředky na splacení svých dluhů. Žalovaný tehdy shledal, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu čistě jen z ekonomických důvodů. Žalobu proti tomuto rozhodnutí poté odmítl Krajský soud v Brně usnesením ze dne 29. 9. 2023, č. j. 41 Az 19/2023-46, což poté stvrdil i Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 12. 5. 2025, č. j. 2 Azs 335/2023-51.
7. Ve své opakované žádosti žalobce uvádí jiné důvody. Pokud jde o obavy z výzvy k výsledku na uzbecké policii, k čemuž došlo v roce 2022, žalovaný konstatoval, že tuto skutečnost měl žalobce říct již v prvním řízení. Měl tehdy možnost i povinnost ji uvést za účelem jejího posouzení. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání žalovaného v předchozím pravomocně ukončeném řízení.
8. K obavě žalobce z toho, že se mu stane to, co jeho kamarádovi, který je již tři měsíce na policejním oddělení v Uzbekistánu, žalovaný zmínil, že v případě obav z nezákonného postupu policie, lze na ni podat stížnost k nadřízenému orgánu. Legislativa podání takové stížnosti legislativně ukotvuje. Stížnost musí příslušný orgán vyřešit do 15 dnů a v případě

dodatečného šetření nebo ověřování do jednoho měsíce. V některých případech lze tuto lhůtu prodloužit maximálně o jeden další měsíc. Stížnost se podává k uzbeckému Ministerstvu vnitra. Kontrolou dodržování zákonů ze strany státních i jiných orgánů vykonává také prokuratura či vrchní soud. V Uzbekistánu existuje též možnost obrátit se na úřad ombudsmana ve věci možného porušení práv a svobod občanů Uzbekistánu (žalovaný čerpal z *Informace MZV ČR: Uzbekistán – Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů* ze dne 8. 4. 2025). Danou skutečnost tedy žalovaný nemůže bez dalšího akceptovat jako relevantní pro opětovné meritorní posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

9. Z informací o zemi původu, které si žalovaný shromáždil, poté vyplynulo, že v Uzbekistánu nedošlo od doby, kdy posuzoval předchozí žádost, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žalobce mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Situace navracejících se občanů Uzbekistánu ze zahraničí nevykazuje žádné zvláštní postihy, znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů či soukromých.
10. Žalovaný tedy neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti, protože žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

11. **Žalobce** namítá, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že druhá v pořadí podaná žádost vykazuje oproti původně prezentované argumentaci novinky v podobě zesíleného tlaku na jeho osobu ze strany vymahačů, kteří po něm vymáhají úhradu neuhrazené pohledávky, kterou není v silách žalobce splatit. Rozhodnutí žalovaného je nezákonné, protože z jeho odůvodnění vyplývá, že se žalovaný odmítl podanou žádostí věcně zabývat. Žalobce podle něj nečelí azylově relevantnímu pronásledování. Žalovaný ale nezjistil skutečný stav věci a zcela pominul ústřední bod výpovědi žalobce, kterým je opakující se vydírání, komunikované nejen přes rodinu žijící v Uzbekistánu, ale i napřímo. Napadené rozhodnutí je také nepřezkoumatelné. Žalovaný se nezaobírá hodnocením činnosti policejního orgánu v Uzbekistánu a nevyvrací tak obavy žalobce z možného pronásledování.
12. Z odůvodnění nevyplývá, co si žalovaný myslí o důvodech obav žalobce. Chybí srovnání s odůvodněním prvotní žádosti žalobce. Skutečnost, že žalobce čelí těm stejným obtížím, jaké popisoval v prvotní žádosti i nyní, neznamená, že podává duplicitní žádost. Jde totiž o zesílené incidenty, při nichž osoby, které od něj vymáhají peníze, opakovaně navštěvují jeho rodiče a zvyšují tlak na jeho osobu. Žalobce k podání žádosti motivovaly i humanitární důvody. Nedokáže prací v domovském státě zabezpečit životní náklady své rodiny. V Česku našel uplatnění a prosadil se na trhu práce.
13. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě zopakoval, proč rozhodl, jak rozhodl.

IV. Posouzení věci

14. Žaloba *není důvodná*.
15. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Při hodnocení, zda je opakovaná žádost přípustná, musí žalovaný posoudit,

zda (a) cizinec uvedl (nebo se objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které (b) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a (c) svědčí o tom, že by cizinec mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

16. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu pak platí, že se v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
17. Unijní základ tohoto ustanovení představuje čl. 40 procedurální směrnice, který upravuje tzv. *následné žádosti*. V odst. 2 umožňuje členským státům nejprve provést předběžné posouzení, zda se objevily nebo zda žadatel předložil nové skutečnosti nebo zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice. Musí se jednat o nové skutečnosti nebo zjištění, které *významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající mezinárodní ochrany* (odst. 3). Zároveň podle odst. 4 tohoto ustanovení mohou členské státy rozhodnout o dalším posuzování žádosti, pouze pokud dotyčný žadatel *nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést skutečnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku*, zejména při využití svého práva na účinný opravný prostředek podle článku 46.
18. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, bod 19).
19. V prvé řadě soud musí konstatovat, že se žalobní námitky zcela míjí s tím, co žalobce tvrdil v řízení před žalovaným. Žalobce totiž žalovanému neříkal nic o zesíleném tlaku vymahačů kvůli úhradě pohledávky, jíž není v silách žalobce splatit, nebo o vydírání, komunikovaném přes rodinu či napřímo. Žalobce naopak tvrdil, že své dluhy, o něž šlo v případě jeho první žádosti, již splatil. A svá nynější tvrzení opíral o něco úplně jiného (obavy z výsledku na policii a následného omezení na osobní svobodě). Žalobce netvrdil ani žádné humanitární důvody, o kterých nyní píše v žalobě. Žaloba na soud působí, jako by si zástupce žalobce spletl případ žalobce s nějakým jiným (na výzvu k odstranění vad přitom již podle § 71 odst. 2 věty třetí soudního řádu správního nebyl procesní prostor). Pokud byla žaloba vážně míněná, tak každopádně všechna zde uvedená tvrzení vznesená až v žalobě podle soudu nejsou věrohodná, protože se zcela přičí tomu, co žalobce tvrdil v řízení před žalovaným. Nemohou proto zakládat důvodnost žaloby.
20. Soud však má povinnost provést úplné a aktuální (*ex nunc*) posouzení věci po skutkové a právní stránce, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany pro žalobce (čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice). Při absenci bližších a konkrétnějších námitek proto jen v odpovídající míře posoudí, zda byla opakovaná žádost žalobce přípustná. Nepovažuje

přítom za nutné opakovat vše, co uvedl již žalovaný. Na vhodných místech, kde bude s posouzením žalovaného souhlasit, proto odkáže na jeho odůvodnění se souhlasnou poznámkou (k tomuto řešení srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2025, čj. 7 Azs 14/2025-38, bod 12 a tam citovanou judikaturu).

21. I podle soudu v tomto případě ovšem nevystaly takové nové skutečnosti, které měly žalovaného vést k opětovnému meritornímu posouzení opakované žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Jak soud výše zmínil, tvrzení uvedená v žalobě nejsou věrohodná. Pokud pak jde o část tvrzení žalobce, která předtím žalobce uvedl v řízení před žalovaným, a která se týkala jeho výsledku v roce 2022, tak se soud ztotožňuje s tím, že žalobce měl na tuto skutečnost poukázat již v řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Nejde tedy o skutečnost, která by bez vlastního zavinění žalobce nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Není mj. pravda, jak žalobce namítá, že by v rozhodnutí žalovaného chybělo srovnání s odůvodněním prvotní žádosti žalobce. Žalovaný naopak oba příběhy žalobce srovnává.
22. A pokud jde o nové tvrzení o obavách, aby se i žalobci nestalo to, co jeho kamarádovi – tedy že ho předvolá uzbecká policie na výslech a omezí ho na dlouhou dobu na svobodě –, tak si soud dovoluje právě se souhlasnou poznámkou odkázat na to, jak tuto otázku s oporou v informacích o zemi původu vypořádal žalovaný. Soud s ním souhlasí, že s ohledem na možnosti vnitřní ochrany, které plynou z informací ve spise, nejde o skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Lze v té souvislosti odkázat na § 2 odst. 7 zákona o azylu, podle kterého nejde o pronásledování, má-li žadatel k dispozici možnosti vnitřní ochrany, včetně alternativy vnitřního přesídlení. I s ohledem na absenci bližších námitek žalobce tedy soud nemá, co žalovanému vytknout.
23. Žalovaný pak dostatečně a s odkazem na podklady ve spise odůvodnil, že v Uzbekistánu nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Obstaral dostatek relevantních podkladů o zemi původu žalobce a s ohledem na předmět řízení zjistil skutkový stav, jak měl. Soud o něm nemá pochybnosti.
24. Žalovaný tedy dostatečně vyhověl požadavkům, které výše citovaná judikatura klade na odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce totiž opravdu oproti své předchozí žádosti netvrdí nic nového, co by mělo relevanci z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany. A v jeho zemi nedošlo k obecným změnám, které by zakládaly přípustnost opakované žádosti. Nesplnil proto podmínky pro opětovné meritorní posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný postupoval správně, pokud ji posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Soud posoudil žalobní námítky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
26. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
27. Žalobce spolu se žalobou navrhl, ať ji soud přizná odkladný účinek. Soud však místo toho ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku rovnou rozhodl v meritu věci. Proto již o přiznání odkladného účinku nerozhodoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 29. září 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce